

Ressò

octubre 19

Missió - companys de ruta

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Nou curs, nou temari de Vida Creixent

Comencem un nou curs i, com es costum en el nostre moviment, encetem un nou temari. El títol no pot ser més suggerent: “Descobrir i viure les riqueses de la vellesa per una vida creixent” i de subtítol: “La força que ens mou a viure la vellesa”. Aquest títol ja fa preveure que el contingut serà completament diferent a l’anterior i, de fet, a qualsevol altra temari. Aquest temari ve a ser un conjunt de reflexions i vivències personals de l’autor al llarg de la vida i de la seva etapa de docència. L’autor, el pare Josep Codina, claretià, aboca en aquest llibret tot el seu saber però també la seva experiència de fer-se gran.

Tanmateix, val a dir que el seu punt de partença és encara més original –i més nostre–: l’himne de Vida Creixent. De fet, ell hi va contribuir en la seva redacció, als inicis del moviment, amb el Pare Sobrerroca. Així, el temari d’enguany té deu capítols, com sempre, però aquest cop amb un capítol per cada estrofa del nostre himne. El primer tractarà de la CRIDA en base a la lletra de l’himne: “la fe que ens mou a viure amb maduresa com espiga amb delit de granar”. Val a dir que l’autor també ens anirà repetint, com en l’himne, la frase “i aquesta alegria ningú no ens la prendrà”, de tots coneguda.

En definitiva, un temari que neix més de la vivència personal que de la teoria teològica o biogràfica. Val la pena que el treballem a fons i en extraguem forces aspectes per la nostra vida.

Per Xavier Moretó, Consiliari de Vida Creixent

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona
Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org
www.vidacreixent.org
Secretaria: Tardes d’17:00 a 19:00 h

Text de la fotografia de portada: Missió,
companys de ruta

Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracin

Espai de reflexió i pregària

Descentrament

Avui, tot meditant, t'adones que sempre dones voltes i més voltes en el teu tan conegut jo. Em va passar això... faré allò... no sé què pensen de mi... em trobo cansada... i si m'estan criticant...? Jo, jo i jo.

La veu interior ara parla, suaument i delicada: No creus que ja està bé de ser el centre del món? Vols dir que no és massa avorrit? Potser que et descentressis una mica. No del tot, que és impossible, però un tant per cent important. Intentem-ho. T'ajudaré.

Has començat a pensar i a fer presents en el teu imaginari, en primer lloc, els de casa teva. Uns hi són, els avis ja no hi són, però els tens presents.

La teva parella, els teus fills, els amics i amigues, els companys de tota la vida... l'oficina, el club, aquella ONG, els de l'esport, la comunitat, i tants i tantes que no acabaries... T'adones que caldria molt de temps per pensar-hi més a poc a poc.

Potser és cert allò que diuen d'alguna gent: "És o era una persona per als altres". No s'oblidava d'ell o ella, però de fet vivia fonamentalment per als altres, els donava la prioritat.

En el procés de la teva meditació de descentrament, com per una lògica interior, sense forçar-te, et situes mentalment en Jesús, el Senyor. Ara, en el teu interior t'envaeix el silenci. Recordes les seves paraules i com s'identifica amb els que pateixen fam, set... amb els malalts, els que són a la presó... els darrers. Els estima tant que s'identifica amb ells. Ell es va donar totalment.

Jesús t'emociona. Com un raig de sol, sents que has de renovar el sentit de la teva vida. Comença el descentrament.

Per Jesús Renau. a Visió positiva

Espai de reflexió i pregària

Confiança

Senyor i Déu meu,
estic tan convençut que vetlleu
damunt els qui esperen en Vós
i que res no pot manca
als qui tot ho esperen de Vós,
que he decidit de viure en endavant
sense cap preocupació i
descarregant en Vós totes les meves cuites.

Els homes poden prendre'm
tots el béns,
les malalties poden privar-me
de les forces per servir-vos,
pel pecat puc perdre
fins i tot la gràcia,
tanmateix no perdré mai
la meva confiança en Vós.
La mantindré fins
el darrer instant de la meva vida
i no res ni ningú
aconseguirà arrabassar-me-la.

Que d'altri esperin la felicitat
de les seves riqueses i del seu enginy,
confiïn en la innocència de la seva vida
en la severitat de la seva penitència,
en les seves moltes bones obres
o en el fervor de les seves oracions.
La meva única confiança
és aquesta confiança en Vós
que mai no ha decebut ningú.

Així, doncs, estic segur
que seré eternament feliç,
confio plenament de fer-ho
perquè únicament ho espero de Vós.

Espai de reflexió i pregària

Per trista experiència reconec
Que sóc feble i inconstant,
sé que les temptacions
han enderrocat torres ben altes,
però mentre conservi dins meu
aquesta confiança ferma en Vós,
no temo res, de res no tinc por,
estic lliure de tota desgràcia.

Déu meu, estic convençut
que mai no serà massa
la confiança que posi en Vós
i que tot allò que obtingui de Vós
sempre estarà per damunt
d'allò que hagi esperat.

També espero, Senyor,
que em sostindreu
en els riscos més imminent,
que m'ajudareu
en els moments difícils
i que la meva feblesa triomfarà
dels meus enemics més terribles.

Tinc una esperança gran:
Que m'estimareu sempre
I que jo us estimaré
Per sempre més.

I per a culminar
aquesta confiança meva,
Creador i Senyor meu,
us espero a Vós mateix
ara i per sempre. Amén.

Sant Claudi de la Colombière,

Per Glòria Andrés

”Covards com eren, els apòstols es van tornar tan valents”

Catequesi sobre els Fets dels Apòstols.

Estimats germans i germanes, bon dia!

Continuem la catequesi sobre els Fets dels Apòstols. Davant la prohibició dels jueus d'ensenyar en nom de Crist, Pere i els Apòstols responen amb valentia que no poden obeir a qui vol aturar el viatge de l'Evangeli en el món. Els Dotze demostren així que posseeixen aquella «obediència de la fe» que després volen despertar en tots els homes (cf. *Rm* 1,5). A partir de la Pentecosta, de fet, ja no són homes “sols”. Experimenten aquella sinèrgia especial que els fa descentralitzar-se d'ells mateixos i els fa dir: «nosaltres i l'Esperit Sant» (*At* 5,32) o «l'Esperit Sant i nosaltres» (*At* 15,28).

Senten que no poden dir “jo” sol, són homes descentrats de si mateixos. Enfortits per aquest pacte, els Apòstols no es deixen intimidar per ningú. Tenien un coratge impressionant! Pensem que aquests eren covards: tots van fugir, van fugir quan Jesús va ser arrestat. Però, covards com eren, es van tornar tan valents. Per què? Perquè l'Esperit Sant era amb ells. A nosaltres ens passa el mateix: si nosaltres tenim l'Esperit Sant a dins, tindrem la força per avançar, el coratge de vèncer en tantes lluites, no per nosaltres sinó per l'Esperit que està en nosaltres. No es fan enrere en la seva marxa de testimonis intrèpids de Jesús Ressuscitat, com els màrtirs de tots els temps, inclosos els nostres. Els màrtirs, donen la vida, no s'amaguen de ser cristians. Pensem, que fa

alguns anys – avui encara n’hi ha tants – pensem que fa quatre anys, aquells coptes ortodoxos cristians, treballadors reals, a la platja de Líbia: tots han estat sacrificats. Però l’última paraula que deien era “Jesús, Jesús”. No havien venut la fe, perquè l’Esperit Sant era amb ells. Aquests són els màrtirs d’avui! Els Apòstols són els “megàfons” de l’Esperit Sant, enviats pel Ressuscitat a difondre amb promptitud i sense dubtes la Paraula que dona salvació.

I efectivament, aquesta determinació fa tremolar el “sistema religiós” jueu, que se sent amenaçat i respon amb violència i sentències de mort. La persecució dels cristians és sempre la mateixa: les persones que no volen el cristianisme se senten amenaçades i per tant porten la mort als cristians. Però, enmig dels Sanedrí, s’alça la veu diferent d’un fariseu que opta per provocar una reacció en els seus: es deia Gamaliel, home prudent, «doctor de la Llei, estimat per tota la gent». En la seva escola Sant Pau va aprendre a observar “la Llei dels pares” (cf. At 22,3). Gamaliel pren la paraula i ensenya als seus germans com exercir *l’art del discerniment* davant les situacions que van més enllà dels patrons habituals.

Mostra, citant alguns personatges

que havien passat com a Messies, que cada projecte humà primer pot rebre aclamacions i després naufragar, mentre que tot el que ve de dalt i porta la “signatura” de Déu està destinat a perdurar. Els projectes humans sempre fracassen; tenen un temps, com nosaltres. Penseu en tants projectes polítics, i com canvien d’un costat a l’altre, en tots els Països. Penseu en els grans imperis, penseu en les dictadures del segle passat: es sentien molt poderosos, pensaven que dominaven el món. I després es van ensorrar tots. Penseu encara avui, en els imperis actuals: s’esfondraran, si Déu no és amb ells, perquè la força que els homes tenen en ells mateixos no perdura. Només perdura la força de Déu. Pensem en la història dels cristians, també en la història de l’Església, amb tants pecats, amb tants escàndols, amb tantes coses dolentes en aquests dos mil·lennis. Per què no s’ha esfondrat? Perquè Déu hi és. Nosaltres som pecadors, i tantes vegades escandalitzem. Però Déu és amb nosaltres. I Déu ens salva primer a nosaltres, i després a ells; però sempre salva, el Senyor. La força és “Déu amb nosaltres”. Gamaliel demostra, citant alguns personatges que s’havien presentat com a Messies, que cada projecte humà primer

pot rebre aclamacions i després naufragar. Per això Gamaliel conclou que, si els deixebles de Jesús de Natzaret han cregut en un impostor, estan destinats a desaparèixer en l'oblit; en canvi, si segueixen un que ve de Déu, és millor renunciar a lluitar contra ell; i adverteix: «Que no us passi que us trobeu lluitant contra Déu!» (At 5,39). Ens ensenya a fer aquest discerniment.

Són paraules tranquil·les i mirades, que permeten veure el fet cristià amb una llum nova i ofereixen criteris que “contenen Evangeli”, perquè inviten a reconèixer l'arbre pels seus fruits (cf. Mt 7,16). Toquen els cors i obtenen l'efecte desitjat: els altres membres del Sanedrí segueixen

el seu criteri i renuncien a les intencions de la mort, és a dir matar els Apòstols.

Demanem a l'Esperit Sant que actuï en nosaltres perquè, ja sigui personalment ja sigui comunitàriament, puguem adquirir l'*habitus* del discerniment. Demanem-li saber veure sempre la unitat de la història de la salvació a través dels signes del pas de Déu en el nostre temps i a les cares dels que ens envolten, perquè aprenguem que el temps i els rostres humans són missatgers del Déu vivent.

*Per Catalunya Religió. Dijous
19/09/2019 a Les homilies del papa
Francesc
Traducció: Josep M. Torrents*

“Les religions mantenen i potencien la seva autoritat pressionant sobre les consciències”

Diumenge XXIV de durant l'any. Cicle C
Barcelona, 15 de setembre de 2019

Tot el C. 15 de l'Evangeli de Lluc està dedicat a explicar-nos l'actitud de Déu davant els perduts. Lluc ho explica agrupant tres paràboles de Jesús: l'ovella perduda, la moneda extraviada i el fill perdut que anomenem 'pròdig'.

La idea central de tot el capítol és que el Pare de **Jesús no mira els pecadors com a perversos sinó que els veu com a perduts o extraviats, és a dir, com a quelcom molt estimat que es perd: perd el Nord i el camí.** Quelcom que s'estima tant que en retrobar-ho se l'abraça i se'l festeja.

Què vol dir això? Vol dir que **el Déu de Jesús no jutja, no refusa, no censura, no tira en cara res de res**. El Pare que ens manifesta Jesús sempre comprèn, sempre acull, sempre s'alegra sigui quina sigui la situació del perdut.

Què fan les religions? **Les religions**

mantenen i potencien la seva autoritat pressionant sobre les consciències. Per això utilitzen un instrument potentíssim: el pecat presentat com a perdició, com a perversitat, com a foraviament que Déu condemna i castiga.

I, per aconseguir-ho **manipulen els sentiments de culpa, turmenten les consciències i, fins i tot, se serveixen de sentiments màgics relacionats amb el tacat l'impur o el brut**

I el pitjor del cas és que hi ha a la terra representants de Déu i **censors de la religió que en les societats religioses tenen un poder molt fort** que exerceixen per a condemnar, per a refusar, per a marginar, per a excloure intentant, fins i tot, que els pecats religiosos siguin també delictes castigats pels poders públics amb lleis i penes que no dubten en envair la vida privada de les persones.

Jesús va trencar amb tot això. Es va fer amic de pecadors i de perduts i va compartir taula amb ells. Per això va escandalitzar als fanàtics de la Llei. Però, també per això, va obrir tants horitzons d'esperança, de bondat i d'humanitat.

Són realment aquests els nostres horitzons habituals? Horitzons d'esperança, de bondat i d'humanitat?

Per Josep Lluell. a Les homilies a Sant Felip Neri

Aturar-se. Cicle C. Una fe sospitosa

No et deixis enredar amb succedanis de “fe descafeïnada”. La fe no és cap barbitúric per a enfonsar-te en un narcòtic benestar. A més, la fe no està en venda: és un do. La fe no és cap capital que cal guardar, uns béns que cal administrar, un tresor que cal fruir en pau sense moltes complicacions.

La fe no és cap patrimoni. És una situació per a viure, laboriosament, el dia a dia. És un camí, sempre desigual, que cal empescar-se.

Quan la fe és cuirassa i fortalesa internes, es resisteixen amb coratge i serenament, les situacions més imprevisibles i variables. Si la fe, per contra, és escut imposat per domini extern, el viatge es fa insostenible. No s'està per als canvis sobtats del clima. I fins i tot un constipat pot resultar fatal!

A la fe analgèsic tranquil·litzant, es contraposa la fe com a risc, la qual desinstal·la de tota mena d'esquemes que t'has anat confeccionant al marge de l'evangeli.

La fe-risc et farà viure la més incòmoda de les aventures. Es tracta de seguir els itineraris més desconcertants -la geografia de Déu- sense cap altre bagatge que la Paraula que ell t'ha donat.

Som els nòmades del desert, com Abraham, el pare de la fe.

“Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa...”, ja n'hi ha prou. No hi ha res impossible. “Diríeu a aquesta morera”, a la societat injusta i explotadora de l'home: “Arrenca't de soca-rel i planta't al mar”. Per al qui creu en la utopia de la fe, no hi ha obstacle insalvable: “I us obeirà”.

Quan algú pensa que ha trobat una fe fàcil, ha perdut la fe.

Que se'n vagin els narcotraficants de la fe sospitosa!

Mn. Pere -diaca

El retorn del fil pròdig. Una història de tornada a casa., Editorial Claret, 1999. (hi ha diverses edicions, però aquesta és la que he localitzat "*Em vaig acostar a El retorn del fill pròdig de Rembrandt com si es tractés de la meva pròpia obra: un quadre que contenia no només l'essencial de la història que Déu volia que jo expliqués als altres, sinó també el que jo mateix volia comptar als homes i dones de Déu. En ell està tot l'Evangeli. En ell està tota la meva vida i la dels meus amics. Aquest quadre s'ha convertit en una misteriosa finestra a través de la qual puc posar un peu en el Regne de Déu* ".

Aquestes paraules d'Henri J. M. Nouwen expliquen tot el seu propòsit en escriure aquest llibre. No escriu una reflexió sobre la paràbola de l'Evangeli. Escriu la història d'una experiència a partir del quadre de Rembrandt, que ja de per si és una molt personal visió del pintor sobre la paràbola, i l'experiència de l'escriptor davant la història, a través de la contemplació interioritzada del quadre.

En un extens pròleg i una més curta introducció Nouwen explica la història de la seva trobada amb el quadre de Rembrandt. Un record impactant i que recorre diversos anys, creant una experiència profunda a través d'ells. Una experiència que va portar a l'autor a escriure aquest llibre, en què els protagonistes de la paràbola prenen forma gràcies al pinzell ..., i ara gràcies al seu llibre.

En tres parts, Nouwen, medita sobre els personatges: fill menor, fill gran i pare. Interioritza i procura explicar des de la vida i trajectòria del pintor, les actituds que el quadre reflecteix. Aquest lliurament al perdó del fill petit, aquesta tibada i freda figura del major i aquesta acollida total del pare.

Vaig conèixer el llibre fa anys i em va atreure. No ho he oblidat, ni tampoc la impressió que em va causar. D'entre tot el que diu m'agrada llegir i rellegir, en la tercera part dedicada al pare, el capítol 8. M'agrada especialment la reflexió que fa sobre les mans del pare: mans que acullen, que subjecten, que protegeixen, que consolen. .. El pintor ha pintat dues mans molt diferenciades: una gran, forta, masculina i una altra delicada, acariciadora, femenina. És la visió de Rembrandt d'aquest pare / mare que és Déu. Sobre les espatlles del pecador penedit, de tot pecador penedit.

Un text que em segueix agradant llegir a poc a poc. Us desitjo, amb ell, una bona lectura per al començament de curs. Una abraçada.

Per Maria Jesús Ramos

Agenda 2019

Octubre

Dijous 3: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema II – **MISSIÓ – COMPANYS DE RUTA**

Dissabte 26 MATÍ: ASSEMBLEA DIOCESANA.

Obert a tothom. A la parròquia de Sant Isidor, carrer comte d'Urgell 178, entre Provença i Mallorca, línia 5 del metro parada Clínic. A les 10.15 acolliment, Assemblea. Conferència del P. Josep Codina Farrés, autor del temari del curs. Eucaristia i entrega de diplomes. Un petit refrigeri i comiat.

Novembre

Dijous 7: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema III – **CONVICCIÓ – AMB LA NOSTRA MIRADA A LA TERRA I AL CEL**

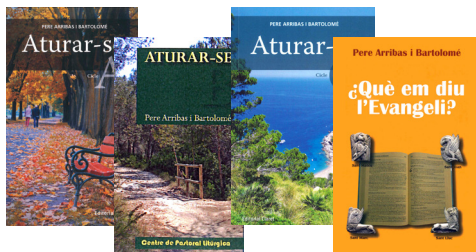
Desembre

Dijous 12: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema IV – **COMPROMÍS – UN TEMPS PER SITUAR-ME I CAMINAR**

**TEMARI DEL CURS 2019-2020,
“PER UNA VIDA CREIXENT,
DECUBRIR LES RIQUESSES DE
LA VELLESA, DEL P. JOSEP
CODINA FARRÉS, CLARETIÀ.**

Com a complement de lectura, recomenem els llibres del diaca permanent Pere Arribas i Bartolomé: Evangelis de Sant Mateu, any litúrgic A, de Sant Marc, any litúrgic B, de Sant Lluç, any litúrgic C i “Què em diu l'Evangeli”. El seu preu és de 10 euros cadascun i els trobareu a Secretaria i a les Llibreries Claret.

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a dijous en horari de 5 a 7 de la tarda, al carrer Valencia 218, 1er,2a, esq.- Barcelona - 08011

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN